

Καὶ σύ, ὦ τραγοῦδι μου ἐθνικό, ποῦ ἀπ' τῶν Ψαρῶν τὴ ράχη
 Στοῦ Μέλη γοργοπέριναγες τὰ σιωπηλὰ νερά,
 Καὶ ὦ παραμύθια, ποῦ ἡ γιαγιά μου ταίριαζε μονάχη,
 Κι' ἀτέλειωτα ἡ καρδιά μου λαχταρᾷ.

Χαίρετε, ὦ ἑσεῖς, γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἀνίδεους, χυδαῖα !!!
 Πλασμένα ἀπὸ σκλαβόχειλα καὶ πόνο καὶ θρακιά,
 Ποῦ γιὰ τὰ τρέξῃ ποταμὸς ἡ βουβαμένη ἰδέα,
 Πύρινη ἀνοίξατε αὐλακιά.

Χαῖρε, ὦ σὺ Γλωῦσσα, ποῦ κλαψα παιδὶ χαροκαμένο,
 Σὰν μίλαγα σιτὴν Παναγιὰ λογάκια ταπεινά,
 Καὶ δέξου με γιὰ λειτουργὸ μικρὸ κι' ἀποροιχμένο,
 ὦ ἀθάνατη, τὰ ψάλλω σου Ὡσανά !!!

[Σμύρνη, Μάρτιος 1911]

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ

Οἱ συνωμοταὶ κατὰ τῆς καθαρνοῦσης